

GEWOON...
MIJN VERHAAL

GEWOON...
MIJN VERHAAL

Gitta van der Meij

Schrijver: Gitta van der Meij

Coverontwerp: Dennis en Gitta van der Meij

ISBN: 9789402128871

© Gitta van der Meij

Hoofdstuk 1

Donderdag 13 december 2012. Ik heb er zin in, vandaag na de Fit en Vitaalles hebben we de Kerstlunch met zijn allen. Dat is altijd erg gezellig, iedereen maakt wat en neemt dat mee. Zo zijn er ieder jaar weer de overheerlijke cupcakes van Carla, garnaaltjes met saus, de overheerlijke fruitsalade van Hannie, hartige taart van Henny, stokbrood met Franse kaas, mijn huzarensalade, spiesjes met tomaat en mozzarella, de heerlijke wraps met tonijn van Loes en natuurlijk de pompoensoep van de andere Loes. Kortom te veel om op te noemen. De sportschool levert de drank, Prosecco voor de liefhebbers en sap is er genoeg. We sporten een uurtje eerder en maken er deze keer een half uur van.

Ondertussen wordt de tafel gedekt en alles wat er is meegenomen wordt uitgesteld. We eten met ongeveer zestien dames en twee heren. Tja de verhouding bij het sporten is altijd al scheef geweest. Na het half uurtje sporten wordt er door een aantal dames even snel gedoucht, de rest kleedt zich om om aan tafel te kunnen. Wil en ik hebben allebei weer voor iedereen een kerstkaartje gemaakt en de complimentjes vliegen over de tafel. Het is als vanouds weer erg gezellig. Ik zit tussen Hannie en Alex en tegenover me zitten de zusjes Henny en Carla.

De gesprekken zijn gezellig en op een gegeven moment komen de verhalen en de slappe lach en hebben we de grootste pret aan tafel. De groep is gezellig en hecht. Het is altijd fijn om te gaan omdat je weet dat je nooit alleen bent. Iedereen kan goed met elkaar overweg en ook alleengangers zoals ik vinden het niet erg om te komen. Aan het eind van de maaltijd laat ik nog even vallen dat ik die middag naar de “pletbus” moet en iedereen leeft met me mee. Maar alle dames weten ook dat die bus onmisbaar is. We nemen allemaal nog een kopje koffie of thee, tenslotte moeten die cupcakes en schaal met chocolaatjes

nog even worden weggewerkt als toetje. Met zijn allen ruimen we de tafels af, stapelen de stoelen op en brengen ze weg.

De meeste schalen zijn leeg, maar wat er over is wordt verdeeld tussen degenen die dat mee willen nemen. Ik confisqueer wat wraps met tonijn van Loes omdat ik die zo lekker vindt. Gauw een paar in de folie en bij mijn gelukkig lege schalen gedaan. Ik denk niet dat die hapjes er morgen nog zijn, die eet ik wel op als ik naar de bus ben geweest. Iedereen is vol, moe en voldaan. We wensen elkaar een fijn weekend, want volgende week hebben we gewoon weer training. Kerstmis is pas later.

Ik pak mijn spullen en wandel naar huis. Het is gelukkig droog en zonnig, maar wel koud. Ik heb nog een half uurtje voor ik naar de Stevenshof moet. Daar staat deze keer de bus. Mijn afspraak is om tien voor half vier, dus ik wil rond drie uur weg. Ik hou er niet zo van om te laat te komen, ik wacht liever ergens vijf minuten dan dat ik één minuut te laat ben. Ik kan mijn auto best wel dicht bij de bus parkeren en ik ga met mijn uitnodiging en identiteitsbewijs naar binnen. Dat vind ik nooit zo prettig, die bus in. Het blijft een voertuig en als je daar in loopt dan schommelt het een beetje en mijn maag houdt daar niet zo van. Gelukkig is de wind deze keer niet zo hard, dus als je eenmaal binnen zit valt het wel mee.

Twee jaar geleden stond er zo'n wind dat de bus de hele tijd schommelde en toen was ik blij dat ik weer buiten stond. Ik zit nog maar net op mijn plekje in de wachtkamer als de buurvrouw binnen komt. Ik heb net het bordje gelezen waarop staat, dat er op afspraak wordt geholpen en niet op binnenkomst. Zij geeft haar uitnodiging en identiteitsbewijs af en komt naast me zitten. Zij heeft een afspraak om kwart over drie, ze mag dus eerder dan ik. Er komt een mevrouw terug van de dokter en neemt plaats in de wachtkamer. De buurvrouw mag meteen meelopen. Een andere dame is ook al klaar en de eerste dame krijgt te horen dat de foto's gelukt zijn en ze mag naar huis. De tweede mevrouw heeft minder geluk, er is een foto niet goed gegaan en

die moet opnieuw. Die dame gaat mee en ondertussen komt de buurvrouw weer terug. “Zo” zegt ze “dat is gelukkig weer gebeurd, het is nooit een pretje, maar het moet”. Daar ben ik het helemaal mee eens.

Ik mag mee, ik zeg de buurvrouw dat ik hoop dat de foto's goed zijn en dat we elkaar weer snel zien. In het piepkleine hokje moet de bovenkleding uit en word ik gehaald voor de foto's. Het is inderdaad geen pretje. Je borst wordt geplet tot ongeveer een cm en vooral je oksel moet op de foto. Eerst wordt de linkerkant gedaan, een rechte foto. Ik weet dat het het minste pijn doet als ik me kan ontspannen. Dat zeg ik ook tegen degene die me helpt. “Doe jij maar wat moet, ik laat me leiden door jou en probeer te ontspannen”. Dat werkt gewoon het beste. Met haar koude handen legt ze mijn linkerborst op de plaat en vooral mijn oksel moet erbij.

Mijn arm wordt over het apparaat gedrapeerd en ze schuift me een beetje opzij en draait met mijn heupen. Dan de borst plat en de bovenste plaat erop. Oeps, geen fijn gevoel. Ze maakt snel de foto en binnen enkele seconden laat de plaat alweer los. Nu de rechterborst. Hetzelfde ritueel en ook deze is snel klaar. Dan wordt dezelfde procedure herhaald, maar staat het apparaat schuin, zodat de foto's ook schuin worden. Eigenlijk is het met een paar minuten gepiept, maar omdat het pletten zo naar is, is de hele procedure niet fijn. Ik mag me aankleden en weer in de wachtkamer plaats nemen en ik zal dan snel te horen krijgen of alles goed was.

De buurvrouw is verdwenen als ik terug kom in de wachtkamer, er zitten inmiddels twee andere vrouwen. Na een paar minuten krijg ik de melding dat de foto's van de linkerborst niet goed zijn en dat ze opnieuw moeten. Het schijnt dat mijn oksel toch niet goed genoeg op de foto stond. Dus het ritueel voor de linkerkant wordt herhaald, ze kijkt meteen even en nu mag ik weg. Gelukkig daar ben ik weer twee jaar vanaf. Als ik naar buiten wil lopen, zegt de dame achter de balie dat de uitslag pas na de feestdagen binnen is. Ik hoor niks meer als alles goed is,

maar als er wat gevonden is, neemt de huisarts contact met me op.

Ik ga er van uit dat alles goed is. Mijn moeder heeft 17 jaar geleden borstkanker gehad en vanaf dat moment heb ik iedere twee jaar een mammografie gehad en in het tussenliggende jaar werd ik gecontroleerd door de huisarts. Ik ga er dus van uit dat alles goed is. Ik ga naar huis, eet lekker de wraps van Loes op en stuur Dick een berichtje dat het er weer op zit.

Kerstmis en Oud en Nieuw zijn erg gezellig. We vieren Oud en Nieuw tegenwoordig met zijn tweetjes thuis. Marcel en Paula zijn in het buitenland en de jongens zijn met hun vrienden op stap. 1 januari vieren we gezellig de verjaardagen van Peter en Mariëlle in Den Haag en kunnen we meteen de familie een gezellig en gezond 2013 toewensen.

Het is 2 januari 2013 en alles is weer normaal. De kerstboom is weg, Dick is weer aan het werk. Wouter en Dennis hebben nog vrij. Eind januari staan er tentamens op het programma dus Dennis gaat vast leren.

Om half elf gaat de telefoon. De huisarts aan de lijn. Ze heeft slecht nieuws zegt ze. Er is iets op de foto's gevonden die in december in de pletbus gemaakt zijn. Ze heeft voor 4 januari om één uur een afspraak gemaakt op de mammopoli in het Rijnland Ziekenhuis. Of ik voor die tijd nog wat folders bij haar wil ophalen die zij inmiddels voor me klaar heeft liggen. Ik schrik me te pletter. Normaal gesproken mail ik Dick als ik wat kwijt wil, maar nu bel ik hem. Uiteraard laat ik hem ook schrikken. We spreken af dat hij die dag vrij neemt en dat ik meteen de folders even ga halen. Ik vertel eerst Wouter en Dennis wat er aan de hand is en ik zie ze schrikken. Ik krijg dan meteen mijn eerste huilbui, eigenlijk gewoon van de schrik. Ik stap in de auto en ga de folders ophalen bij de huisarts. Natuurlijk heb ik niet op de tijd gelet en als ik daar aankom is er niemand omdat het lunchpauze is.

Shit, wat nu. Ik slaak een diepe zucht en vraag me mompelend af of ik het voor elkaar krijg om nu weg te gaan en straks weer terug te komen. Dat geloof ik niet, ik wil die folders nu en ik wil lezen. Lezen wat me te wachten staat en eigenlijk wil ik het toch ook weer niet weten. Op dat moment komt Denise naar binnen. Zij kent me nog van de vorige praktijk en weet natuurlijk wat er aan de hand is. Ze praat tegen me, probeert me gerust te stellen en ik krijg de folders mee die er voor me liggen. Ze zegt me ook dat als ik ook maar ergens mee zit, ik gewoon even moet bellen, dat is geen enkel probleem. Het is heel erg fijn om te weten, maar ik hoef er geen gebruik van te maken. Ik loop nog even naar de supermarkt aan de overkant om iets lekkers te halen voor bij de lunch voor Dennis en voor mij. Op de een of andere manier heb ik dat nodig.

Bij de folders die ik meegekregen heb zit ook een formulier uit de bus. Op de linkerborst staat ongeveer zo'n twee cm boven de tepel en één cm naar buiten een kruisje met de tekst 12 mm. Daar schijnt dus wat te zitten. Ik ga naar boven, ga op mijn bed liggen en ga de plek voelen waar "iets" zou moeten zitten. Ik kan werkelijk niks ontdekken. Is er dan misschien een fout gemaakt? Heeft de dame voor of na mij misschien iets en ik niet? Ach er komen zo veel vragen en je blijft hopen dat het niks bijzonders is. De meeste folders lees ik en Dick ook als hij 's avonds thuis komt. Ook Wouter en Dennis willen alles lezen en ik ben blij dat ze me zo steunen. Ook de drie mannen hebben de nodige vragen en we besluiten om gewoon alles op te schrijven en als we daar 4 januari geen antwoord op krijgen, dan stellen we de vragen gewoon. Maar we vermoeden dat de meeste vragen wel beantwoord zullen worden als we vrijdag in het ziekenhuis zijn. We besluiten om vandaag nog niks tegen de familie te zeggen, dat doen we vrijdag wel als we meer weten. Dat kleine sprankje hoop dat er niks aan de hand is, die blijft.

Donderdag ga ik naar de Fit en Vitaalles. Ook hier besluit ik om nog niks te zeggen, ik weet immers nog niks. De les is als vanouds, gezellig, best wel pittig maar toch fijn om te doen.

Halverwege de les als iedereen even een slokje drinken neemt komt Hannie op me af met de vraag wat er met me aan de hand is. Ze heeft gemerkt dat ik anders ben dan anders. Tja ik kan moeilijk zeggen dat er niks is, dus ik vertel dat ik vrijdag naar het ziekenhuis moet omdat er wat gevonden is op de foto uit de pletbus. Ze schrikt en zegt dat ze baalt, maar dat ze morgen voor me zal duimen. Loes en Wil staan in de buurt en luisteren mee. Ik zeg ze dat ik volgende week meer weet en dat we nu maar verder moeten sporten. Na de les blijf ik niet lang hangen, ik kan het deze keer niet. Ik wil naar huis.

Vrijdag 4 januari gaan we naar het ziekenhuis, allebei met lood in de schoenen. Ik meld me netjes bij de balie met mijn identiteitskaart en mijn zorgpas. We nemen plaats in wachtkamer vijf. Er zitten meerdere vrouwen en dit is echt een mammapoli dus waarschijnlijk is iedere vrouw hier ergens in een stadium van borstkanker. Misschien net als ik voor de eerste keer of misschien wel voor de laatste controle. Dat is aan de buitenkant niet te zien. Het is stil in de wachtkamer. Gelukkig hoeven we niet lang te wachten en worden we gehaald door Lonneke, de verpleegkundige van de afdeling. Ze legt ons uit wat er gaat gebeuren.

Om te beginnen krijg ik weer een mammo en die wordt meteen bekeken, dan waarschijnlijk een echo, gevolgd door een punctie. Bij de mammo mag Dick niet mee, bij de echo en de punctie wel. Dus Dick gaat terug naar de wachtkamer en ik mag mee voor een mammo. Er is daar een erg vriendelijke verpleegkundige die me helpt. Net als de vorige keer probeer ik me zo veel mogelijk te ontspannen, maar het is nu veel moeilijker dan twee weken geleden. Ik weet nu immers dat er wat gevonden wordt. Dit apparaat is wel prettiger om zo geplet te worden. Het heeft meer afgeronde hoeken en vooral bij je ribbenkast is de druk iets minder, maar het blijft een naar apparaat. En heel dubbel, ik ben blij dat hij er is, want het heeft wel de tumor opgespoord. Ik mag me aankleden en terug naar de wachtkamer.

Dick heeft zijn e-reader meegenomen en zit te lezen. Als ik naast hem ga zitten vraag ik wat hij leest en hij bekennt dat ie wel zijn boek heeft opgestart maar niet echt zat te lezen. Hij is meer in gedachten verzonken. Ik vertel hem dat het wel een half uurtje zal duren en dus pak ik ook maar mijn e-reader. Na veertig minuten worden we gehaald en maken kennis met de chirurg. Ze zegt dat er een tumor is gevonden van twaalf mm en dat er nu eerst een echo wordt gemaakt. Dat weet ik nog van de keren dat ik zwanger was, dan doen ze gel op de plek en gaan er met een lezer overheen zodat ze in je lijf het een en ander kunnen zien. Zo gaat het dus inderdaad. Mijn borst wordt ingesmeerd en een echo arts bekijkt op het computerscherm wat hij ziet. Hij vertelt dat hij inderdaad wat vindt en meteen een punctie wil doen. Hij heeft nu het goede plekje en gaat met een lange dunne naald mijn borst in. Daar zuigt hij een klein beetje uit de tumor en laat dat naar het laboratorium brengen. Hij geeft me een hand en gaat weer weg. Een verpleegkundige maakt mijn borst schoon, zegt dat ik me weer aan mag kleden en dat we weer naar de wachtkamer terug mogen. Dick vertelt dat hij het heel rot vind om te zien hoe die naald mijn borst ingaat, maar ik kan hem verzekeren dat ik geen pijn heb gehad. Ik kan gelukkig goed tegen naalden, dus dat scheelt.

We zitten allebei weer in ons boek te lezen, zo af en toe kijken we elkaar aan en wachten in spanning af. Tenslotte kan het nog altijd een goedaardige cyste zijn. Na bijna een uur worden we gehaald en hebben weer een gesprek met de chirurg. Ze vertelt dat ik borstkanker heb en welke stappen er ondernomen zullen worden. Om te beginnen word ik geopereerd en wordt de tumor verwijderd. Die wordt geanalyseerd in het laboratorium en na twee weken weten ze welk soort tumor het is, en hoe de nabehandeling wordt. Maar voor die tijd moeten er nog scans en dergelijke gemaakt worden. Als ze na twee weken weten welke soort tumor het is wordt er bepaald of er chemo's gaan volgen of hormoontherapie of een combinatie. Bestralen gaat sowieso gebeuren, dat is standaard procedure. Bestraling vindt

alleen plaats in het LUMC. We mogen meelopen naar een andere verdieping om de nodige afspraken te plannen.

We krijgen een afspraak mee voor het maken van een BSGI scan. Dit lijkt op een mammo alleen duren ze langer en zit je borst minder strak. Beide borsten moeten op de foto en de foto's worden net als met de mammo horizontaal en diagonaal gemaakt, alleen bij deze scan doen ze ook nog een verticale scan. We zullen dus wel even bezig zijn. Daarna volgt nog een gesprek met de verpleegkundige van de mammapoli vanwege de uitslag. We krijgen een afspraak mee voor anesthesie en natuurlijk de afspraak wanneer de operatie zal plaats vinden. Meteen ook nog een afspraak voor de uitslag twee weken na de operatie. Tegen half zes kunnen we naar huis met een boekwerk vol met folders, een enorme hoeveelheid afspraken en een duf gevoel na een halve dag in het ziekenhuis. Thuis komen de tranen, het besef.

We vertellen Wouter en Dennis wat er aan de hand is en de jongens schrikken. Het is ook niet niks als je moeder borstkanker blijkt te hebben. Maar ik ben er gelukkig snel bij, dus we gaan er positief in. Dick flanst wat te eten in elkaar, we hebben geen van vieren echt trek, maar we moeten nou eenmaal eten. Na het eten lezen we de folders. Ook Wouter en Dennis besluiten de folders te lezen en we spreken af dat wie er ook vragen heeft ze gewoon te stellen. Mochten we de antwoorden niet weten, dan schrijven we ze op voor een volgend bezoek. Tegen negen uur bel ik mijn ouders op om te vertellen wat er aan de hand is en Dick belt Ineke, zijn oudste zus. We vragen hen of zij de rest van de familie willen inlichten. Binnen tien minuten gaat de telefoon en hebben we Thea aan de lijn. Ze is zich rot geschrokken, tja wij ook. Dick handelt de hele avond telefoontjes af en soms doe ik het zelf. Maar hij neemt de meesten voor zijn rekening. Tegen elf uur gaan we uitgeput naar bed, weer komen er tranen. De familie heeft veel vragen gesteld en op een aantal wisten we de antwoorden niet. Maar die zetten je wel weer aan het denken. Wonder boven wonder slaap ik die nacht best goed. Ik vermoed dat ik behoorlijk uitgeput ben na zo zo'n dag.

Op 5 januari hebben we een feest. Sandra viert haar vijftigste verjaardag en we zijn uitgenodigd. We besluiten om niks te zeggen tegen de neven en nichten die we daar tegen komen. Het is tenslotte Sandra haar feestje en ik wil geen domper zetten op deze gezelligheid. Wel zoek ik Dick een paar keer op omdat alles toch in je hoofd blijft zitten. We raken elkaar vaker aan en we dansen een paar keer samen, maar verder probeer ik gewoon een gezellige avond te hebben. Er is een Indische rijsttafel en daar genieten we maar van. Ik vind het leuk om mijn nichten Petra, Saskia en Karin weer eens te spreken en ook Robert en John heb ik al een tijd niet gesproken. Kortom we hebben een gezellige avond, met wat donkere gedachten.

Op 8 januari ga ik naar de sportschool. Ik heb besloten om zoveel mogelijk mijn leven te blijven leven zoals ik gewend ben. Als iets niet kan, dan kan het niet, maar ik probeer wel zo veel mogelijk te blijven sporten. Ik ga expres vijf minuten later weg om maar net op tijd in de les te zijn. Ivo neemt ons mee naar de zaal beneden en zodra hij met de les wil beginnen vraag ik of ik even iedereen op de hoogte mag houden van wat er gebeurd is. Hannie, Loes en Wil hadden al een vermoeden, maar de rest van de groep, incl. Ivo, schrikken er erg van. Ook hier worden meteen een aantal vragen gesteld, wederom kan ik geen antwoord geven, maar ik beloof plechtig om iedereen steeds op de hoogte te houden en dat ik van plan ben om zoveel mogelijk te blijven sporten. Ik krijg een hoop knuffels en moet heel erg mijn best doen om niet te huilen. De sfeer tijdens de les is niet zo vrolijk als anders, maar iedereen heeft hier begrip voor.

De volgende dag hebben we een afspraak voor een BSGI scan. Dat is ongeveer een scan zoals bij een mammografie, alleen duurt de scan per positie acht minuten en is dus veel nauwkeuriger. Dit apparaat kan al tumoren opsporen vanaf drie mm en ze willen precies weten waar alles zit. Ik moet nog even in de wachtkamer wachten nadat ik me gemeld heb. Ik word nl. ingespoten met radioactieve stof zodat ze goed kunnen zien

waar de obstructie zit. Zodra dat gebeurd is mag ik mee naar een andere kamer waar dat grote apparaat staat. Dick gaat met me mee en ik word in de juiste positie gebracht. Er worden van iedere borst drie scans gemaakt, eentje horizontaal, eentje verticaal en eentje diagonaal. Zo kunnen ze goed zien wat er zit. Gelukkig hoef ik niet zo lang te staan, maar staat er een stoel voor me klaar. Ik ga zitten en om te beginnen word ik op de juiste hoogte gezet. Dan wordt het apparaat in stelling gebracht en mijn rechterborst wordt op de plaat gelegd. Als de bovenste plaat op zijn plaats gedrukt wordt en mijn borst wordt los gelaten schuift hij een klein stukje weg. De druk wordt weer weggehaald en ze probeert het nog een keer. Weer schuift mijn borst enigszins tussen de platen vandaan. De bovenste plaat wordt weer losgemaakt en de verpleegkundige vertelt me dat ze even een andere handeling moet verrichten en loopt weg. Ze komt terug met wit plakband. Mijn borst wordt weer in positie gebracht en voor de bovenste plaat vastgezet wordt plakt ze eerst mijn borst vast aan de onderste plaat. Als het goed is blijft hij nu zitten en inderdaad, als de bovenste plaat op zijn plaats gedrukt wordt, blijft mijn borst er netjes tussen zitten.

Er wordt gevraagd of ik makkelijk zit, er worden twee stipjes met een radioactief potlood op mijn borst gezet en de verpleegkundige loopt weg om het apparaat aan het werk te zetten. Ik mag niet bewegen, logisch de scan is bezig, maar natuurlijk gaat mijn neus jeuken. Dat zeg ik tegen Dick en hij zegt nog maar eens dat ik niet mag bewegen. Nee natuurlijk niet, maar het jeukt wel. We beginnen te praten over niks eigenlijk, alleen maar om niet aan de jeuk te hoeven denken. Natuurlijk jeukt het niet echt, maar alleen omdat je niet mag bewegen krijg je overal jeuk. Na acht minuten gaat de druk eraf en als Dick dan zegt dat ik mag krabbelen blijk ik dus inderdaad helemaal geen jeuk meer te hebben. Het hele ritueel wordt herhaald, maar dan in verticale stand. Als de diagonale stand aan de beurt is, vraagt de verpleegkundige of ik het erg vindt om de tijd te verdubbelen. De scan gaat dan langzamer en ze willen uitvinden of het voor patiënten uit te houden is. Ik zit prima en vind het best, dus de diagonale scan duurt een kwartier. Alles

wat met mijn rechterborst is gedaan, wordt ook met mijn linkerborst gedaan. Zelfs het vast plakken omdat hij er tussenuit glipt. Na anderhalf uur zijn we klaar, maar gelukkig mogen we weer naar huis. Gelukkig doet zo'n BSGI niet zo zeer als een mammo, maar acht minuten lang voor een mammo is natuurlijk niet uit te houden. Morgen hebben we een afspraak over de uitslag.

Op 10 januari hebben we een gesprek bij anesthesie. Daar word ik eerst gehaald door een verpleegkundige van de afdeling en we nemen samen door welke medicijnen ik gebruik, wat ik wel en niet mag innemen vlak voor de operatie en wat ik wel en niet mag eten. Ook hier krijg ik weer de nodige folders mee. Dan word ik gehaald door een assistent anesthesist en die maakt eerst een hartfilmpje, mijn bloeddruk wordt gemeten en natuurlijk mijn bloed gecontroleerd. Ze vertelt dat ik de dag voor de operatie langs moet gaan bij de afdeling opname. Daar wordt verteld op welke tijd ik geopereerd ga worden. Ze laat zien tot hoe laat ik mag eten als ik in de ochtend geopereerd word en tot hoe laat voor als ik in de middag gepland sta. We nemen nog even de lijst door die ik thuis heb ingevuld met de nodige medische gegevens. Gelukkig heb ik bij de meeste dingen nee in kunnen vullen, alleen mijn bloeddruk en mijn tia van zes jaar geleden zijn er in vermeld. En natuurlijk het feit dat ik mijn eigen tanden niet meer heb. Ze vertelt dat mijn gebit uit moet tijdens de operatie. Dat is niet fijn, maar natuurlijk geen probleem. Verder is alles op de lijst duidelijk en mogen we weer naar huis. Ook dit was weer een vermoeiende dag in het ziekenhuis.

Op 11 januari ben ik druk bezig met het inpakken van de spullen want we gaan zo een weekendje Landal naar Waterparc Veluwemeer. Tijdens het inpakken word ik gebeld door de arts. Er is een tweede plekje gevonden op de BSGI scan en ik heb een afspraak voor een echo op maandag 14 januari om 2 uur 's middags. Gelukkig zijn we dan net terug, dus dat gaat wel goed komen. We pakken de auto en gaan op weg. Het is koud, maar

op dat moment maakt het ons niet uit. We beginnen zoals elke vakantie met een broodje kroket onderweg. Vlak voor het park rijden we nog even verkeerd, maar rond drie uur zijn we bij de bungalow.

Zoals gebruikelijk hebben we een luxe bungalow met een sauna en een zonnebank. We hebben besloten om niet te veel met de komende operatie bezig te zijn, maar gewoon lekker met elkaar. We knuffelen veel en zoeken elkaar steeds op. Er is echter wel één ding dat dat weekend echt moet. Mijn ringen moeten af voor de operatie en ik doe tig pogingen om mijn trouwring af te krijgen. Die zit al bijna 25 jaar om mijn vinger en weigert er af te komen. Die laat ik volgende week wel even bij de juwelier los snijden.

Mijn zilveren ring schiet de eerste avond gelukkig al los, dus die wordt netjes in mijn portemonnee opgeborgen. We wandelen over het terrein, gaan zaterdag gezellig winkelen in Harderwijk en kruipen als we het koud krijgen lekker in de sauna of onder de zonnebank. Ondanks alles wat er nog staat te gebeuren hebben we een heel fijn weekend. Op de een of andere manier worden we opnieuw verliefd op elkaar en we genieten er allebei van.

Maandag 14 januari gaan we weer naar huis, maar zoals afgesproken eerst even langs het ziekenhuis voor de echo. Daar blijkt het plekje van de BSGI scan nagenoeg verdwenen en dat komt omdat er tijdens de scan een steenpuist onder mijn oksel zat en die was op de scan te zien. Gelukkig was dat alles. Uiteraard had ik vermeld dat die puist er zat, ze hebben er zelfs nog een pleister op geplakt. Maar er wordt gewoon het zekere voor het onzekere genomen. De echo duurt niet zo lang en we kunnen naar huis. Vakantie voorbij, thuis weer wassen en alles is weer als vanouds. Nou ja bijna.

Hoofdstuk 2

De operatie staat gepland voor 22 januari, maar de dag er voor moet ik naar het ziekenhuis. Uiteraard om mijn bloed te laten controleren. Om kwart over elf krijg ik radioactieve vloeistof ingespoten in mijn linker oksel. Deze vloeistof heeft een aantal uren nodig om in de lymfebanen in de schildwachtklier te komen. Daarom mag ik naar huis en moet ik om drie uur 's middags weer terug komen. Dan wordt er een scan gemaakt. Ik mag op mijn rug op de onderzoekstafel gaan liggen en dan wordt het apparaat in de juiste positie geschoven. Ik zorg er voor dat ik zo stil mogelijk blijf liggen

Er worden verschillende scans gemaakt en de schildwachtklier wordt op mijn huid gemarkeerd. Dan mag ik weer naar huis. Morgen zal de arts deze scans gebruiken bij de operatie.

Er was me verteld dat er nog een draadje in mijn borst gezet zou worden en ik vraag wanneer dat gaat gebeuren, maar dat wordt morgen voor de operatie pas gedaan. We gaan langs bij de afdeling opname en we krijgen te horen dat ik begin van de middag op de planning sta. Of ik me rond half elf wil melden, want eerst moet dat draadje er nog ingezet worden. Er is weer een hoop gebeurd vandaag, maar we kunnen wel weer naar huis. We slapen die nacht niet zo goed. Ik merk aan Dick dat hij het ook moeilijk vindt en dat is natuurlijk niet zo gek. De volgende ochtend bonkt het in mijn borst en lijkt het net of ik een grote prop heb ingeslikt en dat die in mijn maag vast is blijven zitten. Ik mag nauwelijks eten of drinken, maar dan is het tijd om naar het ziekenhuis te gaan. Aan de ene kant wel fijn dat we vroeg weg kunnen, maar het blijft een operatie en die heb ik nog nooit gehad.